

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

בעניין: שמואל דוידוביץ (ת"ז 001867530)

באמצעות בא-כוחו, עורך-דין אבישי מודלין

התובע

- נגד -

חיותה רובינוביץ (ת"ז 050168137)

באמצעות בא-כוחה, עורך-דין עמי סביר

הנתבעת

פסק-דין

ההליך

1. ההליך שבפנינו הינו תביעתו של אב נגד בתו, למתן פסק-דין הצהרתי, שיכריז כי הדירה, המצוייה בשדרות רוטשילד 133 בתל-אביב, הידועה כחלק מחלקה 148 בגוש 7085 (להלן: "הדירה"), ואשר הזכויות בה נרשמו או עתידות להרשם בשמה של הבת - שייכת לו, בלעדית.

דברים שבעובדה

2. העובדות, שאינן שנויות במחלוקת, הן אלה:

(א) התובע הינו כבן 81 שנים (יליד שנת 1922), ואילו הנתבעת - בתו היחידה - הינה כבת 53 שנים (ילידת שנת 1950).

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

- (ב) בשנת 1976 התאלמן התובע מאמה של הנתבעת, גב' הניה דוידוביץ ז"ל (להלן: "גב' דוידוביץ ז"ל"), לה היה נשוי משנת 1949.
- (ג) על-פי צו-ירושה, שניתן בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב בשנת 1978, התובע והנתבעת הינם יורשיה, על-פי דין, של הגב' דוידוביץ ז"ל, בחלקים שווים ביניהם.
- (ד) משנת 1979 חי התובע עם ידועתו-בציבור, גב' קלאודין נפתלי (להלן: "גב' נפתלי"). משך כעשרים שנים, עד שנת 1999, התגוררו התובע והגב' נפתלי בנכס בשדרות מסריק 6 בתל-אביב, אשר לגב' נפתלי היו בה זכויות של דיירת-מוגנת. בשנת 1999 עברו השניים להתגורר בדירה, ושם ממשיכים הם להתגורר גם כיום.
- (ה) הנתבעת נשואה לרואה-חשבון יוסי רובינוביץ; השניים הורים לבת ולבן, ואף נולדו להם נכדים.
- (ו) התובע הינו מראשוני יצרני דודי-השמש בישראל ובחלק משנותיו עשה חיל בעסקיו וצבר נכסים.
- בהמשך הדרך, ירד התובע מנכסיו. בשעתו, נזקפו בשמו של התובע מלוא זכויות-החכירה במגרש בשטח 4,437 מ"ר באזור-התעשייה הצפוני ברמלה, הידוע כחלקה 86 בגוש 4344 (להלן: "המגרש").
- חוזה-החכירה בקשר למגרש נחתם עם מינהל-מקרקעי-ישראל (להלן: "המינהל") בשנת 1972. בשלב כלשהוא, הודיע המינהל על ביטול חוזה-החכירה, בטענה שהתובע הפר את תניות חוזה-הפיתוח שנחתם עמו; ואולם, בשנת 1993 שבו ונחתמו שני חוזי-חכירה, שעל-פיהם הכיר המינהל בזכויות-החכירה של התובע במגרש, משנת 1972 ועד שנת 2021.

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

עוד בתחילת שנות ה-70, הקים התובע על המגרש מפעל לייצור דודי-שמש, אותו ניהל במשך שנים - תחילה לבדו; ואחר-כך, עם שותפים, במסגרת חברות שהוקמו ("עדולם בע"מ" ו-"אנרסול בע"מ"). קודם-לכן, ניצב המפעל ברחוב הירקון 304 בתל-אביב; ולאחר המעבר לרמלה, נותרו באותה כתובת רק משרדי העסק.

(ז) בשנות ה-80 וה-90 היו לתובע שני שותפים עסקיים, עורך-דין אסף כספי ואדריכל ברי בזנר (להלן: "השותפים"). התובע החזיק, כאמור, במלוא הזכויות במגרש; ואולם, בשנת 1987 העביר 67/100 חלקים מהזכויות לרעיותיהם של השותפים, גב' מרשה כספי וגב' רוזינה רומלט-בזנר, תמורת סך של 90,000 ₪, ואף כנגד זאת שהשותפים נטלו על עצמם את חלקו של התובע בחוב של העסק כלפי "הבנק הבינלאומי הראשון לישראל בע"מ". כך, נותרו לתובע רק 33/100 חלקים מהזכויות במגרש.

(ח) ביום 10/5/1995 העביר התובע לנתבעת את יתרת-הזכויות שנותרה לו במגרש; וזאת, על-פי חוזה, שהוכתר במלים "הסכם-מתנה" (להלן: "הסכם-המתנה"). על המגרש היו בנויים מבנים שונים, שהושכרו בחוזה-שכירות. על-פי הסכם-המתנה נקבע, כי התובע יהא זכאי לקבל את חלקו בפירות-השכירות; וכי הנתבעת לא תמכור את הזכויות שקיבלה במגרש, בלא הסכמתו של התובע. בהתאם לכך, אף נרשמה הערת-אזהרה לטובת התובע בלשכת-רישום-המקרקעין.

(ט) בשנים 1996 ו-1997 התנהל משא-ומתן לבניית מיזם משותף על המגרש, שבו נטלו חלק גם התובע, הנתבעת והשותפים. בסופו-של-דבר, לא הבשיל המשא-ומתן לכלל הסכם.

(י) בסמוך לסוף שנת 1996 לקה התובע באירוע-מוחי קשה; ומצב בריאותו החל להדרדר.

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

(יא) ביום 14/7/1998 נחתם חוזה; שעל-פיו, מכרה הנתבעת - בהסכמת התובע - את הזכויות שנרשמו בשמה במגרש, תמורת הסך, בש"ח, השווה ל- 336,000 דולר, לחברת "אגסים בנייה והשקעות בע"מ" (שבשליטת השותפים) ולגב' רומלט-בזנר דלעיל (להלן: "החוזה למכירת המגרש").

עסקת-מכר זו הולידה אי-נעימות מרובה במערכת-היחסים שבין התובע והנתבעת, מן הצד האחד, לבין עורך-דין יוסף רוזנבוים (להלן: "עורך-דין רוזנבוים"), מן הצד האחר. עורך-דין רוזנבוים טיפל בעניינים שונים של התובע, הנתבעת והעסק, והוא זה שערך, בין-היתר, את החוזה למכירת המגרש. הסתבר, כי חלה טעות משמעותית בשומת מס-השבח בגין העסקה. בעקבות כך, הגישה הנתבעת תובענה נגד עורך-דין רוזנבוים לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, במסגרת ת"א 2873/99. אמנם, המחלוקת באותו הליך אינה מענייננו הישיר כאן; ועם-זאת, במשפט שהתנהל בפני השופטת חיות (ושלמיטב הבנת בית-המשפט, טרם ניתן בו פסק-הדין) - העידו הן בעלי-הדין במשפט שבפנינו והן שניים משלושת העדים שהעידו כאן. לחלק מן הדברים שנאמרו באותן עדויות נודעת חשיבות גם להליך שבפנינו.

(יב) ביום 3/8/1998, זמן קצר לאחר חתימת החוזה למכירת המגרש, נחתם חוזה; שעל-פיו רכשה הנתבעת את הדירה, נשוא התובענה שבפנינו. הדירה נרכשה מחברה קבלנית, תמורת הסך, בש"ח, השווה ל- 270,000 דולר (להלן: "החוזה לרכישת הדירה").

שמו של התובע לא אוזכר, כלל, בחוזה לרכישת הדירה. עם מסירת החזקה בדירה, או בסמוך-מאד לאחר-מכן, נכנסו התובע ובת-זוגו, הגב' נפתלי, להתגורר בדירה (בעלי-הדין חלוקים בשאלה, האם הגב' נפתלי נכנסה לדירה

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

יחד עם התובע, כטענת התובע; או - כטענת הנתבעת - במועד מאוחר יותר, לאחר שעזבה את הנכס בו היו לה זכויות של דיירת-מוגנת, כמובהר לעיל. ואולם, דומה כי אין כל רבותא למחלוקת עובדתית זו על ההכרעה בעניין שבפנינו).

זכויות המגורים או כל זכות אחרת של התובע ושל הגב' נפתלי בדירה, וככל שזכויות כאלה קיימות בדין - לא עוגנו בחוזה כתוב כלשהוא. אמנם, נערכה טיוטת-חוזה על-ידי עורך-דין כרמל נפתלי, בנה של הגב' נפתלי (להלן: "עורך-דין נפתלי"), בינואר 2000 - לאחר שהתובע והגב' נפתלי עברו להתגורר בדירה. על-פי אותה טיוטה, אמורים היו התובע והגב' נפתלי לשכור את הדירה לתקופה של 24 שנים ו-11 חודשים, תמורת סך של 1 ₪ לחודש. ואולם, הטיטה לא נחתמה ולא השתכללה לידי חוזה מחייב (בעלי-הדין חלוקים בשאלה מי יזם את עריכת הטיטה - ההיה זה עורך-דין נפתלי, כטענת הנתבעת; או שמא הנתבעת, כטענתו ההפוכה של עורך-דין נפתלי).

(יג) במחצית השנייה של שנת 2001 נתגלעו מחלוקות בין התובע לבין הנתבעת. ביום 29/11/2001 שלחה הנתבעת מכתב אל התובע, ובו דרשה את פינויה המיידית של הגב' נפתלי מהדירה.

ביום 16/12/2001 הגיש התובע את התובענה שבפנינו נגד הנתבעת. לבקשת התובע, ניתן צו-מניעה זמני, במעמד צד-אחד, ביום 20/12/2001, שאסר על הנתבעת לבצע כל דיספוזיציה בדירה (תיק בש"א 19256/01). עם הגשת התובענה, אף הגיש התובע בקשה למתן צו-מניעה זמני, שיאסור על הנתבעת להכנס לדירה או ליצור קשר עם הגב' נפתלי (תיק בש"א 19603/01). בדיון שנערך באותה בקשה, ביום 21/2/2002, הסכים התובע למחוק את בקשתו, לאחר שנרשמה הצהרתה של הנתבעת, כי לא תכנס לדירה עד לקביעה אחרת כלשהיא של בית-המשפט וכי אין בידיה מפתחות של הדירה.

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

(יד) בית-המשפט עשה נסיונות מרובים ומגוונים להביא סכסוך מר ועגום זה לפתרון הוגן וסביר; וכיוצא-בכך, הוצעו הצעות-פשרה שונות גם על-ידי באי-כוחם של בעלי-הדין. למגינת-לב, לא נסתייע הדבר.

בפועל, יוחדו שש ישיבות להבאת ראיות ולחקירת בעלי-הדין והעדים: עורך-דין רוזנבוים, עורך-דין נפתלי ועד נוסף - מר אבנר ג'יבלי (להלן: "מר ג'יבלי") - כולם עדים מטעם התובע. באי-כוחם של בעלי-הדין סיכמו טענותיהם, בכתב. כתב-הסיכומים האחרון הוגש ביום 7/8/2003.

טענות התובע

3. טענתו העיקרית של התובע היא, כי חרף רישום הדירה בשמה של הנתבעת - הזכויות בדירה הינן שלו, בלבד; וזאת, מאחר שרכש את הדירה, באמצעות הנתבעת, ממקורותיו שלו, כאשר הנתבעת שימשה כנאמן מטעמו, על-פי הסדר של "נאמנות קונסטרוקטיבית" או "נאמנות משתמעת".

לחלופין, טוען התובע, כי בשל התנערותה של הנתבעת מהמוסכם ביניהם, לפיו קיבלה את הדירה לידיה בנאמנות עבורו; ובשל התנהגותה המחפירה כלפיו - רשאי הוא לחזור בו מהמתנה שנתן, עת העביר את זכויותיו במגרש לשמה.

טענות הנתבעת

4. הנתבעת חולקת על טענתו של התובע בדבר הסדר נאמנות בין בעלי-הדין. לשיטתה, העברת הזכויות במגרש לשמה מגלמת עסקת-מתנה, שהושלמה בקניין גמור; ומשנמכרו הזכויות במגרש ונרכשה הדירה - אזי גם הדירה הינה בגדר קניינה הבלעדי. הנתבעת מוסיפה, כי מעמדו של התובע בדירה הינו מעמד של בר-רשות, גרידא.

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

ועוד מדגישה הנתבעת, כי העברת הזכויות במגרש היוותה מימוש חלק מזכויותיה בעזבון אמה המנוחה, גב' דוידוביץ ז"ל.

דין

5. בעלי-הדין חלוקים אף בשאלת הרקע והמניעים להגשת התובענה.

התובע גורס, כי הנתבעת עלבה בו ובבת-זוגו, גב' נפתלי, על רקע חתונת בתה של הנתבעת (נכדתו של התובע); ועל רקע מכתב ששלחה הנתבעת לתובע, ובו דרשה את פינוייה המיידית של הגב' נפתלי מהדירה (נספח ח' לתצהיר עדותו-הראשית של התובע). כיוצא-בכך, הדגיש התובע את רצונו לעבור עם הגב' נפתלי לדיור-מוגן, תוך שהתעקש שיהא זה דווקא ב"בית שבעה כוכבים" בהרצליה (ת/1); ולטענתו, מאחר שהעלות הינה יקרה מאד - כי אז אין מנוס ממימוש הדירה. התובע הוסיף, כי אלמלא העובדה שהנתבעת עלבה בו ובגב' נפתלי - סביר, כי לא היה עולה בו הרצון לצאת מהדירה (ראה עדותו בעמ' 17-18).

ניתן להסיק מכך, שלשיטתו של התובע עצמו הוא לא נזעק להגן על זכויותיו הנטענות בדירה, אלא פעל כתגובת-נגד להתנהגותה של הנתבעת כלפיו וכלפי גב' נפתלי.

לעומת-זאת, טוענת הנתבעת, כי התובע הונע לנקוט בהליך המשפטי על-ידי גב' נפתלי ובנה, עורך-דין נפתלי, לטובת האינטרסים הכלכליים שלהם.

6. נטל-ההוכחה הוטל על כתפי התובע, בבחינת "המוציא מחברו - עליו הראיה!". לאחר עיון בעדויות ובמסמכים ומתוך ההתרשמות הבלתי-אמצעית שהיתה לבית-המשפט במהלך בירור המשפט - אין מנוס מהמסקנה, כי התובע לא הצליח להוכיח את תביעתו. ולהלן נפרט נימוקינו למסקנה זו.

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

7. הסכס-המתנה

הסכס-המתנה (נ/4) נחתם ביום 10/5/1995. באותו מעמד אף נחתם יפוי-כוח-בלתי-חוזר להעברת הזכויות בשמה של הנתבעת (נ/5). ביום 13/3/1996 הושלמה העסקה ברישום בלשכת-רישום-המקרקעין (נ/8).

משילוב הוראות סעיף 6 לחוק המתנה, התשכ"ח-1968 (להלן: "חוק המתנה") וסעיף 7(א) לחוק המקרקעין, התשכ"ט-1969 (להלן: "חוק המקרקעין") - ברי, כי מדובר בעסקת מתנה של מקרקעין, שהושלמה ברישום.

די, איפוא, בכך כדי לדחות את טענתו החלופית של התובע (ראה סעיף 39 לסיכומיו), כאילו שמורה זכותו לבטל את המתנה, עקב התנהגותה המחפירה של הנתבעת כלפיו. דיוק: אין המדובר בהתחייבות ליתן מתנה, שעליה תחול הוראת סעיף 5 לחוק המתנה, המאפשרת לנותן, בתנאים מסוימים - לחזור בו מהתחייבותו. במידה שהתובע כוון דבריו בסיכומיו (שם) לעניין הדירה (להבדיל מהמגרש) - כי אז ודאי שאין לומר, כאילו המדובר בעסקת-מתנה, ולחוק המתנה אין כל תחולה.

ליפוי-הכוח-הבלתי-חוזר, שניתן להשלמת הסכס-המתנה, ישנו מעמד מיוחד. בעצם מתן יפוי-כוח שכזה, ראה בית-המשפט העליון ויתור מפורש, בכתב, מצד נותן המתנה, על זכותו לחזור בו; וזאת, בשל אופיו המיוחד של המסמך [וראה, בין היתר: ע"א 493/91 מזרחי ואח' נ' מזרחי ואח', פ"ד (1) 199; ע"א 404/84 סעתי נ' סעתי ואח', פ"ד מא(2) 477].

ועוד גם זאת: דומה, כי טענתו של התובע בדבר אפשרות החזרה מהמתנה אינה יכולה לדור בכפיפה-אחת עם טענתו הראשית, כאילו מדובר בהסדר של נאמנות. המדובר בשתי תשתיות עובדתיות ומשפטיות שונות, שאין ביניהן כל זיקה ולא יהא זה לאפשרי להאחז בשתייהן ולהעלות את הטענות כטענות חלופיות.

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

בעניין זה נאמר, למשל, בספרות המשפטית:

"לחבותו של נאמן להחזיק או לפעול בנכס ישנה תכלית, מטרה שלשמה הוקנתה לו הזיקה בנכס. בהעדר מטרה אין טעם בהטלת החבות. מטרה זו נקבעת כחלק מהעסקה, שבגינה הוקנתה לנאמן הזיקה בנכס. בכך שונה נאמן ממי שהוקנה לו נכס עקב מתן תמורה מצדו או ממי שהוקנה לו נכס במתנה" (ההדגשה אינה במקור) [ש' כרם, חוק הנאמנות, תשל"ט-1979 - פירוש לחוקי החוזים בעריכת ג' טדסקי (התשנ"ד-1993, מהדורה שנייה) 49].

הטענה בדבר "נאמנות קונסטרוקטיבית" יכולה, אמנם, להתקיים, במשפט הישראלי, אך משעלתה - היה זה במקרים של עסקאות נוגדות. לא זה המצב בעניינינו [וראה: ע"א 189/95 בנק אוצר-החייל בע"מ נ' אהרונוב, פ"ד נג(4) 199; ע"א 1559/99 צימבלר נ' תורג'מן, תק-על 2003(2) 3096].

התובע טען, כי הסיבה להסכם-המתנה היתה חששו מנושים. נבחן טענה זו, הגם שאין לראות מה נפקות לדבר כעת; ובמיוחד, משנחתמו לאחר-מכן שתי עסקאות נוספות: החוזה למכירת המגרש והחוזה לרכישת הדירה.

בעדותו, טען התובע, כי "באותו זמן העסקים לא היו טובים" (בעמ' 7); כי היו לו נושים שונים (בעמ' 8 ו-10); וכי "העברתי את המגרש על-שמה [של הנתבעת], כי פחדתי מנושים" (בעמ' 9). התובע לא הביא ראיות כלשהן בקשר לנושים או לשיעורי-חוב; וזאת, למרות שלבטח יכול היה הדבר להיות בהישג-ידו ומשאין מדובר בתקופה נושנה. אכן, גם עורך-דין רוזנבוים טען, כי היו חובות לשלטונות-המס וכי התובע חשש מהטלת עיקולים (בעמ' 43 ו-51). ברם, גם אם היו חובות כלשהם - אין הדבר צריך להשפיע, ובוודאי שלא כעת.

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

וידוגש, כי לא נטען, מצד התובע, כאילו הסכם-המתנה הינו בגדר חוזה למראית-עין, שדינו בטלות, כאמור בסעיף 13 לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-1973. נפסק, כי הסכם המבריח נכסים מנושים - ייתכן והינו נגוע בחוסר תום-לב כלפי הנושים, אבל אין הוא, בהכרח, חוזה למראית-עין, שהרי הצדדים התכוונו, בדיוק, להסדר המשפטי הכלול בו; והוא - העברה של זכויות קנייניות בנכס [וראה, למשל: ע"א 1780/93 בנק המזרחי המאוחד בע"מ נ' אולציק ואח', פ"ד נ(2) 41; עמ"ש (ת"א) 45/96 גינזבורג נ' גינזבורג, תק-מח 1997(1) 1589].

הנתבעת טענה, בהקשר זה, כי "הסכם המתנה הוא בגדר חלקה בירושה" (בעמ' 77). הנתבעת אף הוסיפה, כי קנתה לתובע מכונית; כי ויתרה על משכורות שהגיעו לה מהעסק; וכי בעזבונו אמה המנוחה, גב' דוידוביץ ז"ל, נכללו נכסים נוספים (בעמ' 79). כן טענה הנתבעת, כי עמדה על זכותה לקבלת דמי-שכירות מהמבנים שהיו על המגרש; וכי הסכם-המתנה בא לבטא פשרה, שבמסגרתה הועברו אליה מלוא זכויות-החכירה באותו חלק במגרש שנותר קודם-לכן בידיו של התובע, ותוך שנשמרה זכותו של התובע לקבלת הפירות מהמבנים ואף נרשמה לטובתו הערת-אזהרה (בעמ' 67).

הנתבעת התגלתה, במהלך הדיונים, כאשה עקשנית, היודעת לעמוד - היטב - על זכויותיה. ניתן להאמין, איפוא, כי הנתבעת לא היתה נכונה לוותר על זכויותיה בירושת אמה המנוחה. אכן, הגב' דוידוביץ נפטרה עוד בשנת 1976 ואילו הסכם-המתנה נחתם רק בשנת 1995; ואכן, טענה מכוח "חזקת-השיתוף", ככל שהיתה לגב' דוידוביץ ז"ל ברכוש שהיה רשום בשמו של בעלה, התובע, הינה טענה הכפופה לתקופת התיישנות בת חמש-עשרה שנים (שחלפה, לכאורה), ככל שמדובר במקרקעין ובהיותה זכות קניינית [וראה, לעניין זה: ע"א 7613/98 בקר נ' אפרתי ואח', פ"ד נד(2) 90]. ואולם, אין לומר כי התובע והנתבעת, אב ובתו שיחסייהם אז היו סבירים (ראה עדות הנתבעת בעמ' 65), ניהלו את ענייניהם על-פי כללים משפטיים נוקשים. כך, שבמידה והנתבעת היתה זכאית לזכויות מכוח היותה יורשת של אמה המנוחה - למותר להניח, כי - במסגרת של הסכמה, ושלא תחת ריב בבית-משפט - הוסכמו הדברים בין בעלי-הדין.

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

תימוכין לכך ניתן ללמוד מדבריו של עורך-דין רוזנבוים, שהעיד כי הנתבעת הפעילה לחצים על התובע, כפי שסיפר לו התובע (בעמ' 43); וכי "הבעייה נעורה על-ידי הנתבעת, שיזמה את ההליך הזה מחשש, בין-השאר, שירושתה, בבוא העת, תפגע" (בעמ' 50). ומשנשאל עורך-דין רוזנבוים, מדוע לא ייעץ לתובע לערוך צוואה, במקום הסכם-מתנה, השיב:

"היו שתי סיבות: האחת, הנושים; והשנייה, שיקולי ירושה. בענין שיקולי הירושה, מה שנאמר לי הוא שהנתבעת אינה מרפה ממנו ושהוא חייב לעשות משהו כדי שיהיה שלום בית בינו לבינה" (בעמ' 51).

התובע, מצדו, התכחש לטענה בעניין "מלחמות-הירושה", וראינו שאין תמימות-דעים מצד עורך-דין רוזנבוים בנושא זה. בעדותו, במישור זה, טען התובע, תחילה, בצורה בלתי-עניינית, והשיב לבא-כוח הנתבעת במלים "אין לי מה להגיד. יש לך חלומות" (בעמ' 10); בהמשך, טען שאינו זוכר אם עשה, אי-פעם, התחשבות עם הנתבעת בקשר לירושה (בעמ' 27); ולבסוף, השיב, נחרצות, כי "לא היו שום מלחמות ירושה ביני לבין הנתבעת. לא שמעתי שום דיבורים על מלחמות ירושה. אני גם לא שמעתי על שום מלחמות ירושה בין הנתבעת לבין עו"ד נפתלי" (בעמ' 28). גרסאות בלתי-עקביות אלה לא שכנעו את בית-המשפט.

אולם, לא בכך עיקר לנו. התובע עצמו העיד, כך:

"ש. היו ביניכם דברים שהוסכמו בעל-פה בקשר להסכם-המתנה?
ת. שום דבר... " (בעמ' 9);

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

וכן:

"ש. בשלב מסויים, האם דיברת עם מישהו עם עו"ד רוזנבוים או עם עו"ד נפתלי, על אפשרות לביטול הסכם-המתנה? ת. לא דיברתי עם אף אחד, ולא חשבתי לבטל... " (בעמ' 11);

דברים אלה, שנרשמו זמן רב לפני פרוץ הסכסוך בין בעלי-הדין, ראויים לקבל מידה רבה של מהימנות, ככל שיש סתירה ביניהם לבין דברים מאוחרים יותר שהשמיע עורך-דין רוזנבוים באותו עניין. מכל-פנים, גם בעדותו בבית-המשפט, לא התכחש עורך-דין רוזנבוים לדברים, והשיב: "מה שכתוב כתוב" (בעמ' 50).

עורך-דין רוזנבוים הוא שערך את הסכם-המתנה. בעדותו טען:

"לא עשיתי הסכם מתנה פיקטיבי. העברת הזכויות, על-פי הסכם המתנה, היתה פורמלית בלבד" (בעמ' 46).

ובהמשך דבריו (בעמ' 51) טען, כי הוא רואה את הסכם-המתנה כ"נאמנות קונסטרוקטיבית", הגם שהודה כי המושג "נאמנות" לא הוזכר על-ידי התובע במועדים הרלבנטיים; וכי בלשון הסכם-המתנה לא נמצא כל עיגון לטענה זו.

בעניין זה, עולה תמיהה הנוגעת לאופן התנהלותו של עורך-דין רוזנבוים, אשר העלה טיעונים נגד כשרותו של הסכם שערך.

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

לכאורה, עולה הדבר כדי הפרת כלל 15 לכללי לשכת עורכי-הדין (אתיקה מקצועית),
התשמ"ו-1986, הקובע:

"עורך-דין שערך מסמך או השתתף בעריכתו, או שטיפל
בעסקה או שהשתתף בטיפול בה, לא יטען לאחר-מכן נגד
כשרות המסמך או העסקה, ולא ייצג אדם שעניינו מחייב
באופן סביר, טענה כאמור".

באשר לעורך-דין רוזנבוים: לנתבעת יריבות גלויה עמו, משתבעה אותו בתביעה
אזרחית, בטענת רשלנות מקצועית, בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב. אין לומר,
לפיכך, שעדותו של עורך-דין רוזנבוים יכולה להתפרש כנטולת-פנים. ממילא, שעורך-
דין רוזנבוים לא העיד כעד מומחה, שהתבקש ליתן חוות-דעת מקצועית, אלא כל
שנדרש היה להעיד על עובדות. לטענה שהעלה עורך-דין רוזנבוים בנושא הנאמנות -
אין, איפוא, כל משקל ומשמעות. עורך-דין רוזנבוים טען עוד בעדותו (בעמ' 42), כי
הבין, מתוך הדברים שנמסרו לו בעת עריכת הסכם-המתנה, שהכלל, לפיו יקבל
התובע את הפירות יחול גם במסגרת עקיבה של המגרש - וכוונתו היתה למיזם, שלא
קדם עור וגידים. ברם, גם אם נקבל, תיאורטית, טענה זו - ממילא שאין הזכות לקבלת
הפירות הופכת את המקבל לבעלים ולמי שמחזיק בזכויות קנייניות; וממילא שהחוזה
לרכישת הדירה (בו נדון, בנפרד) לא הזכיר זכות שכזו, אף לא ברמז.

העובדה שהתובע המשיך לנהל את העסק ולהיות הגורם המוציא והמביא בו - לא
הפכה אותו לבעלים של הזכויות במגרש. מטבע-הדברים, ולאור נסיונו רב-השנים
בתחום דודי-השמש (וכפי שהעיד על עצמו בעמ' 7: "הייתי הראשון בארץ שייצר
דודי-שמש") - אך טבעי שהמשיך לשמש כגורם המרכזי, אף לאחר שהעביר שני
שלישים מהזכויות לשותפים; ומאוחר-יותר את השליש שנותר - לנתבעת. כך גם
נפרש את דברי עורך-דין כספי בפרוטוקול בית-המשפט המחוזי - בעמ' 47 של ת/7.

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

יתרה מזאת: עורך-דין נפתלי אישר, גם-כן, את הדברים לעניין העדר דרישה מצד התובע לבטל את הסכם-המתנה:

"ש. התובע דיבר אתך אי-פעם על האפשרות המשפטית לבטל את הסכם-המתנה?
ת. לא" (בעמ' 34).

ובתצהירו בהליך בבית-המשפט המחוזי (נ/29), הצהיר עורך-דין נפתלי, כי "... בשלב מסויים העביר [התובע] הזכויות במתנה ללא תמורה לבתו [הנתבעת]".

דברים דומים אמר התובע עצמו בתצהירו, אשר הוגש לבית-המשפט המחוזי (נ/30).

אין זאת, אלא שהסכם-המתנה מבטא עסקה שלמה וכשרה, שהושלמה ברישום. אין לקרוא לתוך אותו הסכם תניות סמויות-מן-העין, שממילא לא הוכחו, כלל.

8. החוזה למכירת המגרש

באנו לעיל לכלל מסקנה, כי הנתבעת קיבלה את זכויותיה במגרש, כדין; וכפועל-יוצא, רשאית היתה לנהוג באותן זכויות מנהג של בעלים (או של חוכרת-לדורות), ובכפוף לסייגים שמצאו ביטוי בהסכם-המתנה הכתוב; ובמיוחד, הסכמתו של התובע למכירת הזכויות.

ואכן, ביום 14/7/1998 נחתם החוזה למכירת המגרש (נ/12). הדבר נעשה בהסכמתו המלאה של התובע; וכפי שהעיד:

"ש. כשנמכר המגרש - נכון שהיה הדבר בהסכמה ובשיתוף בין הנתבעת לבינך?

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

ת. אף פעם לא חשבתי לחזור בי. נתתי לה וידעתי שבאיזה שהוא שלב הכל יהא שלה. המגרש נמכר בהסכמה ובשיתוף פעולה בינינו" (בעמ' 12).

עורך-דין נפתלי טיפל במשא-ומתן בנושא מכירת הזכויות במגרש. מעדותו עולה, כי הנתבעת העירה הערות לטיוטת-החוזה (בעמ' 35; וכן ראה נ/35).

הנה-כי-כן, גם העסקה הזו - למכירת הזכויות במגרש - אינה נגועה בפגם כלשהוא; והאמור בחוזה למכירת המגרש מבטא את הסכמותיהם המלאות של בעלי-הדין.

9. החוזה לרכישת הדירה

זמן קצר לאחר שנמכרו הזכויות במגרש, נחתם - ביום 3/8/1998 - החוזה לרכישת הדירה (נ/16), מן הצד האחד, חתמה הנתבעת כרוכשת; ומן הצד האחר, מופיעה החברה הקבלנית כמוכרת. ויודגש, כי שמו של התובע לא אוזכר במסמך, לא במפורש ולא ברמז.

בעדותו, הודה התובע, כי ידע על החוזה לרכישת הדירה. הוא גם אישר, שהיתה זו הנתבעת ששילמה את כל התשלומים הנלווים לעסקה, לרבות דמי-תיווך ומס-רכישה (בעמ' 14). התובע טען עוד (שם), כי "עד כמה שאני זוכר, אני חושב שחתמתי [על החוזה לרכישת הנכס]", אך - כמובהר לעיל - הדבר אינו נכון.

התובע לא טען, כי כאשר נחתם החוזה לרכישת הדירה המשיכו הנושים (הבלתי-מוכחים, כמובהר לעיל) לרבוץ לפתחו. ואם כך הדבר - ולכאורה, הוסרה המניעה - עולה השאלה: מדוע לא נרשמה הדירה - או, למצער, חלק ממנה, בשמו של התובע? שאלה זו מוצבת בפני התובע, אך לא באה מפיו כל תשובה עליה.

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

עורך-דין נפתלי היה זה שהשתתף בעריכת החוזה לרכישת הדירה. בסעיף 6 לתצהיר עדותו-הראשית, טען עורך-דין נפתלי, כי "... התובע והנתבעת שניהם ביקשו לאפשר לתובע רכישת דירה למגוריו מתמורת המכר [של המגרש]". רכישת דירה "למגורים" אינה, בהכרח, רכישת דירה, באופן שהמתגורר בדירה יהא גם בעליה.

אין ספק, כי לעורך-דין נפתלי אינטרס שהתובע יזכה בתביעתו. הוא הודה, כי הקשרים בינו לבין התובע הינם הדוקים, מזה למעלה מעשרים שנים; וככל-הנראה, הוא אף מחזיק במניות בחברה שבשליטת התובע (בעמ' 36). מאליו מובן, שיש לעורך-דין נפתלי אינטרס להגן על אמו, מעצם אמירתו כי הצטער ואף תמה לשמוע על הדרישה לפנותה מהדירה (בעמ' 38).

הנתבעת העידה בעניין איתור הדירה וניהול המשא-ומתן, שהוביל לחתימת חוזה-המכר (בעמ' 91). טענת התובע, כאילו לנתבעת לא היתה כל יד ורגל בנושא האיתור והמשא-ומתן - לא הוכחה. הנתבעת הודתה, כי התכוונה לרכוש דירה וכי הדירה תשמש את התובע, וכדבריה: "... ברור היה שהדירה היתה מיועדת לאביו" (בעמ' 95). עם-זאת, הכחישה הנתבעת את הטענה, כאילו הנכס נועד גם למגוריה של הגב' נפתלי (בעמ' 89-90). בית-המשפט מפרש את הדברים כרכישת דירה "למגוריו של התובע", ולא כרכישת דירה "שתהא בבעלות התובע".

במהלך בירור המשפט, עלתה שאלת המקורות למימון רכישת הדירה. הנתבעת טענה ששילמה עבור הדירה מתמורת מכירת המגרש (וזו פחתה, עקב החיוב הגבוה בתשלום מס-שבח), ממקורות עצמיים ומחסכונות (בעמ' 68-70). היא אף הציגה פירוט, בכתב-ידה (נ/17), המלמד, לכאורה, שהיה צורך להשלים סך השווה ל-113,790 דולר. נזכיר, כי נטל-ההוכחה הוטל על כתפי-התובע. בכתב-התביעה נטען (בסעיף 8 סיפא), כי התובע מסר, במזומן, לנתבעת, כספים בשיעור של 110,000 דולר. ואולם, בעדותו בבית-המשפט, טען התובע (בעמ' 15), כי שילם סך השווה ל-30,000 דולר, בשני תשלומים של 15,000 דולר כל-אחד. הוא הוסיף, כי אינו רואה כספים אלה ששילם - כטענתו - בגדר הלוואה; ובלשונו: "היא לא חייבת לי שום דבר" (שם).

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

בעדותו בהליך בבית-המשפט המחוזי (נ/31, בעמ' 17, שם), טען התובע: "אני יודע שלא הספיק לנו הכסף, אז גם אני וגם הבת שלי השלמנו את זה". העד, מר ג'יבלי, טען אודות העברת סך של 15,000 דולר לנתבעת (בעמ' 55-56), אך הוסיף שהיה זה לאחר שהתובע נכנס להתגורר בדירה. גם אם שולם סכום זה - הרי שאין, בהכרח, לקשור זאת לעסקה זו, וכבר ראינו, ממילא, לעיל, שהתובע מחל על כל החזר כספים, ככל שהנתבעת נותרה חייבת לו. עולה מכך, שגרסתו של התובע בעניין מימון רכישת הדירה אינה עקבית; וזאת, אף מעבר לעובדה שלא הוצגה כל אסמכתא שהיא, אשר תוכל להעיד, כי התובע שילם תשלום כלשהוא למימון רכישת הדירה. אדרבא, הנתבעת הציגה מסמכים רבים (נ/18 - נ/26), המעידים, כי כל החשבוניות והקבלות, הקשורות בתשלומים לחברה הקבלנית ולהוצאות הנלוות - הוצאו על-שמה. המדובר בעסקה משנת 1998, ולו היו בידי התובע אסמכתאות על ביצוע איזה שהם תשלומים - בוודאי שהיה מציגן. משלא הוצגה, כאמור, כל אסמכתא בעניין - בוודאי שלא הוכח, כאילו התובע שילם, ולו מקצת מהתשלומים שהיו כרוכים בעסקה.

הוצג בפני בית-המשפט חוזה-שכירות שערך עורך-דין נפתלי, בין הנתבעת, מן הצד האחד, לבין התובע וגב' נפתלי, מן הצד האחר (נ/28). חוזה-השכירות לא נחתם על-ידי מי מהצדדים הנקובים בו. הנתבעת טענה, כי לא ביקשה חוזה שכזה (בעמ' 95). גם התובע גרס (בעמ' 21), כי הוא לא ביקש כי ייערך חוזה שכזה. כן טען התובע, כי לא ראה את החוזה, עד בסמוך למתן עדותו בבית-המשפט. הדברים, מפי התובע, נשמעים תמוהים, כי - לפי גירסה זו - אילו הנתבעת יזמה את חוזה-השכירות ועורך-דין נפתלי ניסחו (כפי שעולה מדברי עורך-דין נפתלי בעמ' 36-37) - מצופה היה שחוזה-השכירות יובא לפני התובע וגב' נפתלי, ושעורך-דין נפתלי לא יבטל זמן לריק. ניתן לקבוע, כי עורך-דין נפתלי היה זה שיזם את חוזה-השכירות, מתוך שביקש לשריין לאמו, גב' נפתלי, זכות מגורים בדירה. ולמותר להניח, כי הנתבעת התנגדה לניסוח, שעל-פיו השכירות תמשך 24 שנים ו-11 חודשים, ושישולם סך סמלי של 1 ₪ לחודש. אין לפסול את האפשרות, שעורך-דין נפתלי - לאחר שנוכח בהתנגדותה של הנתבעת - משך ידו מהעניין ולא הביא את הדברים, כלל, אף לא מראשיתם, לידיעת אמו ולידיעת התובע. מעצם זאת, שעורך-דין נפתלי השתמש בעדותו בביטוי "דיירים" ("אני חושב שהנתבעת רצתה שיהא לה עסק מסודר עם הדיירים, ושהדבר ימצא

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

ביטוי בכתב" - בעמ' 37) - ניתן ללמוד, שאין לתובע (ובודאי שלא לגב' נפתלי) כל זכויות מסוג של בעלות בנכס.

מתוך העדויות והראיות, ניתן להסיק, כי הנתבעת הסכימה להרשות מקום-מגורים לתובע בדירה, למשך כל-ימי-חייו, גם אם הדברים לא מצאו ביטויים בהסכם סדור וחתום. בד-בבד, הנתבעת הינה הבעלים הבלעדיים של הדירה, ואין מקום לקבל את עתירתו של התובע למתן סעד הצהרתי בדבר הבעלות לה טען. ראוי להעיר, כי התובע לא ביקש בתביעתו כל סעד חלופי, דוגמת השבת כספים, או הצהרה על זכויות אחרות בדירה.

10. נדון, להלן, בקצרה, לעניינים אחדים נוספים, הראויים להתייחסות:

(א) מהימנותה של הנתבעת

אין לומר, כי האמת שימשה נר לרגליה של הנתבעת, לכל אורך עדותה. על חלק מן השאלות השיבה בצורה מתחמקת או בלתי-עניינית; ובמקרים אחרים, לא דייקה בדבריה (בלשון-המעטה). כך, לדוגמא, טענה, תחילה, הנתבעת, כי סיימה לימודים אקדמיים (בעמ' 61), אך כשנלחצה ונשאלה על כך, שוב, הודתה שאין אלה פני-הדברים (בעמ' 76). וכך, קיים קושי להאמין לדבריה כאילו אינה זוכרת, האם בעלה הורחק מביתם, בעת שפרץ ביניהם סכסוך (בעמ' 63), או כאילו לא ידוע לה אודות ההליך המשפטי שהתנהל בין בעלה לבין אביה, התובע, בשנת 1977 (בעמ' 75; ת/4). וכך, טרוניותיה כלפי עורך-דין נפתלי אודות התנהגותו ה"זדונית" אינן מתיישבות עם המחמאות שהרעיפה עליו (במכתביה ת/8 ו-ת/9) והסבריה לעניין נשמעו מאולצים. וכך, עדותה לעניין עבודתו של מר ג'יבלי (בעמ' 87) נסתרו בראיות מפריכות שהוגשו (וראה להלן דיון נפרד בנושא זה).

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

על אף זאת, אותם כישלונות של הנתבעת לא נסובו על לב-המחלוקת. שאלת מהימנותה של הנתבעת נבחנה גם בנושאים אחרים ובתקופות אחרות, שהם עיקרם-של-הדברים - ושם נמצאו דבריה אמינים (ולבד מכך, כאמור, לא עלה בידי התובע להוכיח את טענותיו-שלו).

מסמכותו של בית-המשפט לאמץ מקצת מדבריו של בעל-דין או של עד ולדחות את יתרתם. הדברים מוצאים עיגון בהגיון-החיים. אין לומר, כאילו אי-אמירת אמת, חייבת להוביל בהכרח, ובכל מקרה ומקרה, לדחיית העדות כולה. ניתן לבצע הפרדה ואבחנה בין חלקי עדותה של הנתבעת, וממילא שכך גם לעניין המהימנות והמשקל.

(ב) השיחה שהוקלטה במשרדו של עורך-דין נפתלי

התובע הקליט שיחה שנערכה במשרדו של עורך-דין נפתלי, ביום 26/9/2001, בנוכחותם של הנתבעת ושל עורך-דין נפתלי. על-פי הסכמת בעלי-הדין הועברה הקלטת המומחה מטעם בית-המשפט (גב' סימה שגב-גלעד). השיחה תומללה וחוות-הדעת הונחה בפני בית-המשפט. על-פי חוות-הדעת, אין הקלטת מכילה את כל השיחה שנערכה במציאות, אלא רק קטע ממנה. אין אפשרות לקבוע כמה זמן חסר או מהו תוכן הדברים החסרים שנאמרו. עם-זאת, לא נמצאו הפסקות ברצף או סימנים אחרים היכולים להצביע על פגיעה באותנטיות ההקלטה.

כל-אחד מבעלי-הדין מנסה למצוא תימוכין לגרסתו בתמליל שנערך. ואכן, כל צד יכול לאחוז בדברים, העשויים, לכאורה, לחזק את גרסתו.

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

כך, אמר התובע (בעמ' 3 לתמליל, שורות 16-17):

"הנכס מה שיש לי זה הנכס שהוא מתבטא בדירה שאני גר בו, וקיבלת אותה כמתנה שהיא תעמוד לרשותך אחרי שאני אלך לעולמי".

ואילו הנתבעת אמרה (בעמ' 7 לתמליל, שורה 5):

"הדירה הזאת... הדירה היא שלך".

לא ניתן להסיק מסקנה חד-משמעית מהדברים שתומללו. כמובהר, אין התמליל משקף את השיחה כולה. הנתבעת טענה, שהשיחה ארכה כשעתיים עד שעתיים וחצי; ואילו עורך-דין נפתלי טען, כי היא נמשכה כ-30 עד 45 דקות (בעמ' 39). בין כך ובין כך, מובן כי תמליל, המתפרש על-פני 15 עמודים (שאינם צפופים), צריך ללמד שלא כל השיחה הוקלטה, וזו גם אחת המסקנות בחוות-הדעת שהוגשה.

אין להניח שהנתבעת התכוונה, בהבל-פה, להעניק בעלות בדירה לתובע, אך משום שהשתמשה במלים שצוטטו לעיל. יש לזכור את נסיבות עריכתה של השיחה - נסיונות לשכנע את התובע לחתום על תצהיר, שישמש במשפט שמנהלת הנתבעת נגד עורך-דין רוזנבוים. ניתן, בהחלט, לפרש את דברי הנתבעת ככאלו שבאו להפיס את דעתו של התובע בקשר ליחס של הנתבעת כלפיו וכלפי גב' נפתלי ובקשר לדיור המוגן (עדות התובע בעמ' 17-18). ואכן, התובע אישר, כי חתם על התצהיר האמור לאחר אותה פגישה (בעמ' 16).

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

(ג) התביעה נגד עורך-דין רוזנבוים

התובע טען, שעורך-דין רוזנבוים טעה בחישוב מס-השבח בגין עסקת מכירת הזכויות במגרש, כשסבר כי יש לשלם סך של כ-100,00 ₪, בעוד שנדרש תשלום בסך של כ-100,000 דולר (בעמ' 15). התובע הוסיף, כי התנגד להגשת התביעה נגד עורך-דין רוזנבוים (בעמ' 16).

העובדה שהתובע אכן לא תבע את עורך-דין רוזנבוים ואף ביקש למנוע זאת מהנתבעת - יכולה להעיד, כי לא ראה עצמו כבעלים של המגרש או של הנכס; שהרי, האדם הסביר לא יוותר, בנקל, למי שגרם לו, לכאורה, לנזק כספי כה-רב.

(ד) עדותו של מר ג'יבלי

העדות שמסר מר ג'יבלי לא התייחסה ללב-העניין; הסכם-המתנה, החוזה למכירת המגרש או החוזה לרכישת הדירה. עדותו נגעה בתקופות אחרות ובנושאים שוליים, שיש להם השלכה מסויימת לגבי מהימנות - ובעיקר, מהימנותה של הנתבעת.

עד זה העיד על מחוייבויותיו הרבות כלפי התובע, שאותו הגדיר במלים: "הוא היה בשבילי לא כמו אבא, אלא אבא. הוא אסף אותי ועשה ממני בן-אדם... עד היום הוא בשבילי אבא" (בעמ' 54); "אני מת עליו ואני מוכן להגן עליו בגופי (בעמ' 55). והוא אף הוסיף, שיהא מוכן ללכת עבור התובע "עד הסוף, אבל לא לשקר" (בעמ' 57).

לאחר גמר הבאת הראיות ושמיעת העדויות, הגיש בא-כוח התובע בקשה "לצרף ראיות מזימות ומפריכות מטעם התובע" (תיק בש"א 12175/03). לאחר קבלת תגובתו של בא-כוח הנתבעת, זימן בית-המשפט את הצדדים

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

לדיון, ביום 15/7/2003. הצדדים הסכימו כי בית-המשפט יחליט בבקשה, בלא צורך בחקירות ובטיעונים נוספים, ושההכרעה תמצא ביטוי במסגרת פסק-הדין. בית-המשפט לא רואה מניעה לקבל את הבקשה; ואולם - כפי שכבר נוכחנו - אין בכך כדי להשפיע על תוצאת פסק-הדין; לאמור, דחיית תביעתו של התובע. לעיצומו-של-עניין: הצורך בהגשת הראיות המפריכות (אישור על משכורת וניכויים לשנת המס 1977, שקיבל מר ג'יבלי מחברת "עדולם"; וחשבונית-מס מחברת "עמינח", בעניין רכישת מיטה זוגית) - נולד עקב חקירתה של הנתבעת, ולא ניתן היה לצפות מראש, כי יהא צורך להגישן לפני שלב ההוכחות.

(ה) טענות בעל-פה נגד מסמכים בכתב

מרבית טענותיו של התובע נטענו כטענות בעל-פה נגד מסמכים בכתב. גם אם בית-המשפט לענייני משפחה רשאי לחרוג מכללים וראיות לשם עשיית-צדק (כאמור בסעיף 8 לחוק בית-המשפט לענייני משפחה, התשנ"ה-1995) - בוודאי שאין להתעלם, התעלמות גורפת מהוראת סעיף 80 לחוק הפרוצדורה האזרחית העותומני [וראה: ע"א 738/80 נתן נ' זגורי ואח' פ"ד לז(4) 387].

סוף-דבר

11. התובענה נדחית.

צו-המניעה הזמני, שניתן ביום 20/12/2001 בתיק בש"א 19256/01 - מבוטל בזאת.

התובע יישא בהוצאותיה של הנתבעת בסך 10,000 ₪, בצירוף מע"מ, כדיון. החיוב יישא הפרשי הצמדה וריבית, כדיון, מהיום ועד התשלום המלא, בפועל (הובאה בכלל חשבון העובדה ששכר המומחה שולם, במלואו, על-ידי הנתבעת).

בתי המשפט

תמ"ש 83960/01

בבית-המשפט לענייני משפחה

למחוז תל-אביב

תאריך: 13/8/2003

בפני: כבוד השופט גל גוטזגן

יתרת הפקדון, שהפקיד התובע להבטחת שכר העדים - תוחזר לידי על-ידי הגזברות.

המזכירות תשלח עותק מפסק-הדין לבאי-כוח הצדדים, בדואר-רשום, עם אישור-
מסירה, לאחר שויתרו על שימוע.

פסק-הדין מותר לפרסום.

ניתן היום, ט"ו באב התשס"ג (13 באוגוסט 2003), בהעדר הצדדים.

גל גוטזגן, שופט
בית משפט לענייני משפחה
מחוז תל-אביב (1)
גל גוטזגן, שופט